

toratelohim.org

נספח 8ח: ציות חלקי וסמלי הקשור למקדש

עמוד זה הוא חלק מסדרה הבוחנת את חוקי אלוהים שניתן היה לקיימם רק כאשר בית המקדש עמד בירושלים.

- נספח 8א: חוקי אלוהים התלויים במקדש
- נספח 8ב: הקורבנות — מדוע אי אפשר לקיימם כיום
- נספח 8ג: מועדי המקרא — מדוע אי אפשר לקיים אף אחד מהם כיום
- נספח 8ד: דיני הטהרה — מדוע אי אפשר לקיימם ללא המקדש
- נספח 8ה: המעשרות והביכורים — מדוע אי אפשר לקיימם כיום
- נספח 8ו: סעודת האדון — הסעודה האחרונה של ישוע הייתה סעודת פסח
- נספח 8ז: דיני הנזיר והנדרים — מדוע אי אפשר לקיימם כיום
- נספח 8ח: ציות חלקי וסמלי הקשור למקדש (עמוד זה).
- נספח 8ט: הצלב והמקדש

אחת מאי ההבנות הגדולות ביותר בדת בימינו היא האמונה שאלוהים מקבל ציות חלקי או ציות סמלי במקום המצוות שנתן. אבל תורת אלוהים מדויקת. כל מילה, כל פרט וכל גבול שהתגלו דרך נביאיו ודרך המשיח נושאים את מלוא כובד סמכותו. אסור להוסיף דבר. אסור לגרוע דבר (דברים ד':2; י"ג:1 [12:32]). ברגע שאדם מחליט שמותר לשנות חלק מתורת אלוהים, לרכך אותו, להחליף אותו או לדמיין אותו מחדש, הוא כבר אינו מציית לאלוהים — הוא מציית לעצמו.

הדיוק של אלוהים ומהותו של ציות אמיתי

אלוהים מעולם לא נתן מצוות מעורפלות. הוא נתן מצוות מדויקות. כאשר ציווה על קורבנות, הוא מסר פרטים על בעלי החיים, הכוהנים, המזבח, האש, המקום והזמן. כאשר ציווה על מועדים, הוא הגדיר את הימים, הקורבנות, דרישות הטהרה ומקום עבודת אלוהים. כאשר ציווה על נדרים, הוא הגדיר כיצד הם

מתחילים, כיצד הם נמשכים וכיצד עליהם להסתיים. כאשר ציווה על מעשרות וביכורים, הוא הגדיר מה מביאים, לאן מביאים זאת ומי מקבל זאת. שום דבר לא היה תלוי ביצירתיות אנושית או בפרשנות אישית.

הדיוק הזה אינו מקרי. הוא משקף את אופיו של מי שנתן את התורה. אלוהים לעולם אינו רשלן, לעולם אינו מסתפק בקירוב ולעולם אינו פתוח לאלתור. הוא מצפה לציות למה שציווה, לא למה שאנשים היו רוצים שיצווה.

לכן, כאשר מישהו מקיים חוק באופן חלקי — או מחליף את הפעולות הנדרשות בפעולות סמליות — הוא כבר אינו מציית לאלוהים. הוא מציית לגרסה של המצווה שהוא עצמו המציא.

ציות חלקי הוא אי ציות

ציות חלקי הוא הניסיון לקיים את המרכיבים ה"קלים" או ה"נוחים" של מצווה, תוך זניחת המרכיבים שנתפסים כקשים, יקרים או מגבילים. אבל התורה אינה באה בחלקים. לציית באופן בררני פירושו לדחות את סמכותו של אלוהים בנוגע לחלקים שמתעלמים מהם.

אלוהים הזהיר את ישראל שוב ושוב שסירוב לקיים אפילו פרט אחד ממצוותיו הוא מרד (דברים כ"ז:26; ירמיהו י"א:4-3). ישוע אישר את אותה אמת כשאמר שמי שמקל אפילו במצווה הקטנה ביותר ייקרא הקטן ביותר במלכות השמיים (מתי ה':19-17). המשיח מעולם לא נתן רשות להתעלם מהחלקים הקשים תוך קיום השאר.

חשוב שכולם יבינו שהחוקים התלויים במקדש מעולם לא בוטלו. אלוהים הסיר את המקדש, לא את התורה. כאשר אי אפשר לקיים את התורה במלואה, ציות חלקי אינו אפשרות. על האדם שעובד את אלוהים לכבד את התורה בכך שיסרב לשנות אותה.

ציות סמלי הוא עבודת אלוהים מעשה ידי אדם

ציות סמלי מסוכן עוד יותר. הוא מתרחש כאשר אדם מנסה להחליף מצווה שאי אפשר לקיים במעשה סמלי שנועד "לכבד" את החוק המקורי. אבל אלוהים לא אישר תחליפים סמליים. הוא לא התיר לישראל להחליף קורבנות בתפילות או מועדים במדיטציות כאשר בית המקדש עדיין עמד. הוא לא התיר נדרי נזיר סמליים. הוא לא התיר מעשרות סמליים. הוא מעולם לא אמר לאיש שאפשר להחליף טקסים חיצוניים בגרסאות פשוטות יותר שבני אדם יכולים לבצע בכל מקום.

ליצור ציות סמלי פירושו להעמיד פנים שהעובדה שאי אפשר לציית מבחינה פיזית תפסה את אלוהים בהפתעה — כאילו אלוהים זקוק לעזרתנו כדי "לדמות" את מה שהוא עצמו הסיר. אבל זו פגיעה

באלוהים. זוהי התייחסות למצוותיו כאל דבר גמיש, לדיוק שלו כאל דבר הנתון למשא ומתן, ולרצונו כאל משהו שחייבים "לסייע" לו באמצעות יצירתיות אנושית.

ציות סמלי הוא אי ציות מפני שהוא מחליף את המצווה שאלוהים אמר במשהו שלא אמר.

כאשר הציות נעשה בלתי אפשרי, אלוהים דורש ריסון, לא תחליף

כאשר אלוהים הסיר את המקדש, את המזבח ואת עבודת הלוויים, הוא העביר מסר חד משמעי: מצוות מסוימות כבר לא היו ניתנות לביצוע. אבל הוא לא התיר לשום דבר לתפוס את מקומן.

התגובה הנכונה למצווה שאי אפשר לקיים מבחינה פיזית היא פשוטה:

הימנע מציות עד שאלוהים ישיב את האמצעים הדרושים לציות.

זה אינו אי ציות. זהו ציות לגבולות שאלוהים עצמו קבע. זו יראת ה' שבאה לידי ביטוי בענווה ובריסון.

המצאת גרסה סמלית של החוק אינה ענווה — זהו מרד שמתחפש למסירות.

הסכנה שב"גרסאות ברות ביצוע"

הדת בימינו מנסה לעיתים קרובות ליצור "גרסאות ברות ביצוע" של מצוות שאלוהים הפך את קיומן לבלתי אפשרי:

- סעודת האדון שהומצאה כדי להחליף את קורבן הפסח
- תרומה כספית של 10 אחוזים המחליפה את המעשר שאלוהים הגדיר
- "חזרות" של המועדים המחליפות את הקורבנות שנצטוו להקריב בירושלים
- מנהגי נזירות סמליים המחליפים את הנדר עצמו
- "הוראות טהרה" טקסיות המחליפות את מערכת הטהרה המקראית

כל אחד מהמנהגים האלה פועל לפי אותו דפוס:

1. אלוהים נתן מצווה מדויקת.
2. אלוהים הסיר את המקדש, ובכך הפך את הציות לבלתי אפשרי.
3. בני אדם המציאו גרסה ששונתה שהם יכולים לבצע.
4. הם קוראים לזה ציות.

אבל אלוהים אינו מקבל תחליפים למצוותיו. הוא מקבל רק את הציות שהוא עצמו הגדיר.

ליצור תחליף פירושו לרמוז שאלוהים טעה — שהוא ציפה להמשך הציות, אבל לא הצליח לשמר את האמצעים הדרושים לציות. זוהי התייחסות לכושר ההמצאה האנושי כאל פתרון ל"בעיה" שאלוהים כביכול לא הבחין בה. זהו עלבון לחוכמתו של אלוהים.

ציות כיום: לכבד את התורה בלי לשנות אותה

הגישה הנכונה כיום היא אותה גישה שנדרשת לכל אורך כתבי הקודש: ציית לכל מה שאלוהים אפשר לקיים, וסרב לשנות את מה שהוא לא אפשר לקיים.

- אנו מקיימים את המצוות שאינן תלויות במקדש.
- אנו מכבדים את המצוות שכן תלויות במקדש בכך שאנו מסרבים לשנות אותן.
- אנו דוחים ציות חלקי.
- אנו דוחים ציות סמלי.
- אנו יראים את אלוהים די הצורך כדי לציית רק למה שציווה, בדרך שבה ציווה לקיים זאת.

זו אמונה אמיתית. זהו ציות אמיתי. כל דבר אחר הוא דת מעשה ידי אדם.

הלב החרד לדברו

אלוהים מרוצה ממי שעובד אותו וחרד לדברו (ישעיהו ס"ו:2) — לא ממי שעובד אותו ומעצב מחדש את דברו כדי שיהיה נוח או אפשרי לקיים אותו. אדם עניו מסרב להמציא חוקים חדשים שיחליפו את החוקים שאלוהים הוציא באופן זמני מהישג יד. הוא מכיר בכך שהציות חייב תמיד להתאים למצווה שאלוהים אמר בפועל.

תורת אלוהים נותרת מושלמת. שום דבר לא בוטל. אבל לא כל מצווה ניתנת לקיום כיום. התגובה הנאמנה היא לסרב לציות חלקי, לדחות ציות סמלי ולכבד את התורה בדיוק כפי שאלוהים נתן אותה.